

ISOLERAD KRÄNKT UTKASTAD

TOLV KVINNOR FRÅN OLIKA LÄNDER BERÄTTAR OM SVERIGEDRÖMMEN SOM SPRACK

Förord

Alla människors lika värde och rättigheter är grundläggande i vårt samhälle. De mänskliga rättigheterna måste bevakas och därför måste vi reagera när så inte sker. Att arbeta mot våld i nära relationer är grundläggande i ett samhälle där mänskliga rättigheter respekteras.

De kvinnor vi uppmärksammar här har kommit till Sverige för att bygga upp ett bättre liv tillsammans med en svensk medborgare, men istället har de blivit utsatta för förtryck, misshandel och grovt sexuellt våld. Dessutom är de ofta väldigt isolerade och avskärmade från samhället. De kvinnor som råkat ut för dessa allvarliga kränkningar hamnar ofta mellan stolarna, har mycket liten kännedom om det svenska samhället och saknar sociala nätverk.

Anhöriginvandrare, i synnerhet de som kommer för att de har anknytning till en svensk medborgare, faller lätt utanför de möjligheter till integration som samhället erbjuder. Ingen ska behöva bli isolerad, kränkt och utkastad. För att förhindra detta måste regelverk och praxis ses över.

Jag anser att vi måste uppmärksamma dessa kvinnor och även de barn som lever under dessa förhållanden. Genom att sprida deras berättelser hoppas jag att fler förstår problematiken och får kännedom om att detta förekommer i vårt samhälle.

Eva Eriksson
Landshövding

Formgivning: LÄNSSTYRELSEN VÄRMLAND

Foton: sid 1, 9, 10, 12, 25, 26 Mia Pätzell. Foton: sid 18, 22 Länsstyrelsen Värmland

Illustrationer: sid 5, 16 Per Hardestam

Textbearbetning: Katarina Averås

Tryck: Elanders. Tryckt på papper: Multidesign original white 200g, Maxioffset 120 g

Publ. nr: 2010:04

ISSN: 0284-6845

” LEIDA

Min egen berättelse.

Jag landar på Arlanda flygplats mitt i den svenska sommaren. Andris och Darius ser sig storögt omkring. Här kan de få ett bättre liv än hemma. Mamma och pappa kramar om mig och är glada för att vi alla tillsammans äntligen har kommit hit.
– Tack Leida för att du hjälpte oss så att vi kunde flytta hit med dig och barnen, säger de.

Mads och jag träffades via internet på en dejtingsajt. Att vara ensamstående med två barn i Lettland är inte lätt. Jag var så ung när jag fick dem. Mads möter oss i ankomsthallen. Nu bor han i Sverige, men han kommer från Danmark och är dansk medborgare. Han lägger handen på min mage och frågar om livet där inne mår bra. Vi sätter oss i bilen och kör hela vägen till vår nya hemstad. Det är en fin lägenhet. Fyra rum och kök! Vi har våra kläder med oss,

och så tog jag med några få saker jag inte kunde vara utan. Resten har jag lämnat bakom mig. Mads säger att vi ska börja om tillsammans här. Nu har vi varit gifta i fyra månader. Vårt barn kommer att födas inom äktenskapet.

När sommaren är slut börjar jag på SFI. Pojkarna börjar i skolan. Mads har en arbetsskada och får ersättning från Försäkringskassan. Hösten går och både jag och pojkarna trivs i skolan.

Någon gång följer jag med en klasskamrat hem, men Mads blir lite sur varje gång och ställer så många frågor. Så efter några gånger nöjer jag mig med att ta en fika på skolan. Dessutom måste jag hinna handla, laga kvällsmat, hjälpa pojkarna med läxorna och se till att de kommer i säng i tid. När jag inte sköter hemmet blir Mads arg på mig. Då kan han skrika och skälla. Ibland tar han

tag ganska hårt i mina överarmar och trycker mig mot väggen. Mads tycker jag är vacker med den stora magen och vill ha sex ganska ofta. Jag vill inte alla gånger, men Mads blir både sur och arg och jag går med på att ha sex för husfridens skull.

I slutet av januari föds vår dotter, Hanne. Nu när jag är hemma förstår jag att Mads dricker alkohol flera dagar varje vecka. När jag frågar honom om det blir han väldigt arg och knuffar in mig i väggen och säger att jag inte ska lägga mig i.
– Du ammar ju bara hela tiden, säger han en dag när Hanne ligger vid bröstet. Sedan lagar du mat eller handlar eller gör läxor med pojkarna. Har du helt glömt bort att jag finns, eller?!
Jag förklarar för honom att jag inte alls glömt bort honom, och att jag skulle få mer tid för honom om han kunde hjälpa mig. Då blir han helt vansinnig och skriker att jag minsann borde vara tacksam för att han tagit hit mig, barnen och mina

föräldrar. Om jag inte passar mig så tar han ut skilsmässa och då får jag åka tillbaka med pojkarna till Lettland, medan Hanne stannar här med honom.

Under tiden som han skriker, tar han Hanne från bröstet och bär på henne medan han fortsätter skrika till mig. När han skriket färdig kastar han henne mot mig. Han står inte långt från mig. Kanske en meter. Men det är under en evighet som den lilla bebiskroppen flyger genom luften. Jag lyckas fånga henne och hon gallskriker och är otröstlig en lång stund.
Efter den händelsen är det som att Mads förlorar den respekt han haft för mig. Han kallar mig dum, ful, hora, idiot, fet och tjock kossa nästan varje dag. Han blir irriterad för småsaker och knuffar mig, drar mig i håret och tar tag i mig hårt. På nätterna vill han ligga med mig nästan varje natt. Jag är tröttare än vanligt eftersom Hanne vaknar och vill äta fyra gånger varje natt. Mads bryr sig inte om det och fastän jag är

mer bestämd nu än under graviditeten när jag säger nej, så ligger han med mig ändå.

En kväll när jag verkligen inte vill eller orkar ha sex med honom, försöker jag stå på mig och säga att jag faktiskt inte vill. Jag blir ledsen och gråter, men det verkar inte bekomma honom. Han blir bara argare. Till slut skriker han att vilken annan kvinna som helst från mitt land skulle vara glad att få vara med honom. Han hotar att kasta ut mig och pojkarna och skicka in papper om skilsmässa. Han säger att ingen annan kommer vilja ha mig för jag är så ful och pratar så dålig svenska. Jag säger emot honom. Jag säger att jag faktiskt fick många svar

Genom personal vid barnens skola får Leida kontakt med både Kvinnojouren och kommunens socialtjänst. Situationen tär på alla i familjen. Hennes man Mads hotar med att ta livet av sig om hon lämnar honom. Tiden går och hon får inga klara besked om vare sig hjälp med ekonomin, lägenhet eller uppehållstillståndet. ”Finns det ingen som kan hjälpa mig”, undrar Leida när hon har kommit till slutet av sin berättelse.

från andra män på internetsajten vi träffades på, och att jag visst kan få andra män.

Då blir han som galen. Han sparkar mig i magen flera gånger. Drar ned mig ur sängen i håret och spottar på mig. Mads går ut ur sovrummet och låser dörren från utsidan. Jag är så rädd att jag inte säger emot eller försöker ta mig ur rummet. Nästa dag flyttar jag och barnen hem till en av mina föräldrar. Pojkarna berättar för hemspråkläraren vad som hänt och hon ringer till mig och är orolig för oss.

”

En man med Sydamerikanskt ursprung lämnade sitt hemland och flyttade till Sverige. En tid senare kom resten av familjen efter – hans fru och tre barn. Men mannen var inte tillfreds med hur frun, enligt hans åsikt, försvenskades. Han kastade ut henne, och hittade snabbt en andra fru via en internetförmedling. Nu, några år senare lever mannen med sin femte fru.

FEM FRUAR

Mannens första fru försökte att varna den andra frun när hon anlände till Sverige från Sydamerika. Men förgäves. Inte förrän efter två år lyckades hon komma loss från mannen som redan från början hade utsatt henne för fångenskap, förnedring och misshandel. Hon fick då hjälp hos Kvinnojouren. Bara en kort tid därefter tog mannen en tredje fru till Sverige. Även denna gång försökte de tidigare fruarna få fram en varning, utan framgång.

Det gick tio månader innan den tredje frun, som då var gravid, sökte hjälp hos Kvinnojouren. Hon hade levt under förnedring och var misshandlad. Hennes tid tillsammans med mannen hade sett likadan ut som för de tidigare fruarna. De fick inte äta tillsammans med mannen,

han ansåg att de betedde sig som grisar, de fick inte handla sina kläder själva, de var instängda och isolerade.

Redan när mannen fick veta att hans tredje fru var gravid började han återigen söka efter en ny fru via internet, och snart var hans fjärde fru på väg till Sverige. I detta skede försökte den tredje frun rädda nästa kvinna genom att få hjälp från ambassaden i hemlandet, migrationsverket och polisen att stoppa hennes inresa. Men eftersom det inte fanns några brottsmisstankar mot mannen, ansågs det vara den nya kvinnans fria vilja att komma till Sverige. I det läget var det omöjligt för myndigheterna att stoppa den nya relationen.

Den fjärde frun visade sig vara en stark kvinna som i viss mån ”satte mannen på plats” och kunde stå ut tillsammans med honom i två år. Först när hon hade fått uppehållstillstånd i Sverige lämnade hon mannen.

Mannen skaffade nu en femte fru, från en helt annan del av världen. Hon har ännu inte varit i Sverige i två år, och lever idag tillsammans med mannen.

Alla mannens före detta fruar, förutom den tredje, har till slut fått bra liv i Sverige. Tredje frun drabbades av psykisk sjukdom. Efter en traumatisk tid då hon bland annat inte längre kunde ta hand om sitt barn, hämtades hon tillbaka till hemlandet av släktingar som nu tar hand om henne. Barnet bor tillsammans med sin pappa och hans femte fru.

Taminas svenske man krävde fullständig underkastelse och slavarbete på gården. Hon tvingades ställa upp på allehanda sexuella aktiviteter. Istället för att få ett bra liv i Sverige utnyttjades hon och hennes två pojkar som gratis arbetskraft.

TAMINA

Taminas historia börjar i hemlandet Tanzania. Där träffade hon och lärde känna en svensk man som var utsänd för att arbeta med ett svenskt biståndsprojekt. Hon hade två söner. När mannen frågade om hon ville gifta sig med honom och följa med till Sverige blev hon mycket glad.

Men i Sverige bytte denne hjälparbetande man personlighet. Tamina tvingades arbeta hårt på gården, både inomhus och utomhus. Detta gällde även barnen som efter skoltid fick ägna sig åt skogsröjning och andra tunga sysslor. Läxläsning blev det inte tid för. Först när mannen fått och ätit sin mat, fick Tamina och barnen mat – om det alls hade blivit något över. De fick nästan inte tid att sova.

Tamina kom till Kvinnojouren när pojkarna var 12 och 14 år gamla. De hade då varit i Sverige i cirka två år. Pojkarna hade hunnit lära sig bra svenska i skolan och Tamina pratade engelska. Familjen tillbringade en hel sommar hos Kvinnojouren. Inför höstterminens början hjälpte socialen på orten till att ordna en lägenhet. Tamina och hennes söner bor fortfarande i Sverige och hotades aldrig av utvisning.

Svetlana handplockades av den svenske mannen som rest österut tillsammans med flera andra män för att köpa sig en fru. Först efter bröllopet och flytt till Sverige förstod hon den nye maken hade svåra alkoholproblem och periodvis söp dygnet runt. Perversa sexlekar, hot och kränkningar blev snabbt Svetlanas vardag.

SVETLANA

Svetlana ville lämna mannen. Det här var inte det liv hon ville leva i sitt nya hemland. Men de gånger hon förde saken på tal var han alltid lika snabb med att hota med att se till att hon skulle bli utkastad ur Sverige. Att återvända till hemlandet var inte något alternativ för Svetlana.

Situationen blev inte bättre av att Svetlana började arbeta som lärare på dagarna. På kvällar och nätter fortsatte mannen att kräva full uppmärksamhet. I tre omgångar sökte sig Svetlana bort från mannen och kom till Kvinnojouren. Det hände att hon svimmade av den ständiga sömnbristen. Varje gång stannade hon i cirka en månad för att få möjlighet att vila upp sig ordentligt.

När mannen fick vetskap om att Svetlana tagit tillflykt till Kvinnojouren förvärrades hoten om utvisning ytterligare. Kontakten fortsatte dock i smyg och på andra platser. Hon behövde all stöttning hon kunde få.

Efter två år, när det avslutande anknytningssamtalet skulle hållas hos Migrationsverket, vägrade först mannen att intyga att de fortfarande var ett par. Den man Svetlana gift sig med var en respekterad man med en högt uppsatt position i samhället. När Svetlana gjorde klart för honom att hon dokumenterat sin tillvaro de senaste åren och skulle göra detta känt på orten, ändrade han sig dock. Efter ytterligare sex månader lämnade Svetlana sin svenske man.

En kall mörk vinterkväll blev Araya bokstavligen utkastad i snön av sin svenske sambo. De bodde långt ut på landet. Hon hade inga pengar, pratade inte svenska och visste inte alls vart hon kunde ta vägen. En granne hjälpte henne till en tätort flera mil bort där en representant från Kvinnojouren mötte upp.

ARAYA

Araya fick kontakt med mannen genom en väninna från sitt hemland Thailand som sedan fem år tillbaka levde ett bra liv med en trevlig svensk man. Tanken att följa efter väninnan var lockande. Som änka med två små barn var livet i Thailand svårt och hårt. Väninnan förmedlade kontakten till Arayas blivande sambo – en 20 år äldre man i en annan del av Sverige. Han letade aktivt efter en thailändsk fru. De fick kontakt, han kom och hälsade på. Mannen var trevlig och sa att de skulle gifta sig när hon flyttat till honom i Sverige. Barnen stannade hos Arayas bror, men skulle flytta efter lite senare.

Den första tiden hos mannen i Värmland var bra. Mannen var kärleksfull och omtänksam. Han ville vara tillsammans med Araya hela

tiden, sa att han ville att de skulle lära känna varandra ordentligt. I praktiken blev Araya fånge i sitt eget hem. Inga av de löften mannen gett henne infriades. Hon vägrades delta i svenskundervisningen, något giftermål var inte längre aktuellt, hon fick inte resa in till stan för att handla, inte hälsa på vänner.

Efter sex månader blev mannens humör och uppförande allt sämre. Den snälle mannen förvandlades. Han blev hotfull och skrämmande. Krävde ständigt sex på sina villkor, skällde, var arg och klagade. Araya fick höra att hon var dum i huvudet och besvärlig. Han knuffades. Araya for in i skåp och dörrar.

Araya fick aldrig ha några egna pengar och fick fortfarande inte lära sig svenska. Hennes liv kretsade en-

bart kring att tillfredsställa sin sambo. Städa, laga mat, diska, tvätta och ställa upp på sex.

Araya började längta hem. Det gjorde mannen ursinnig. Han blev arg och hotade med stryk om hon lämnade honom.

De få gånger Araya lyckades smyga sig till ett telefonsamtal och få kontakt med sin väninna, fick hon rådet att stå ut ett tag till, tills hon fått sitt uppehållstillstånd.

Nästan två år efter att Araya flyttade från Thailand till mannen på den värmländska landsbygden, kastade han sent en kväll ut henne i snöövädret. Gråtande började hon gå mot grannhuset. Där fick hon hjälp att ta sig till närmsta tätort.

Av grannen fick Araya också veta att hon var den andra thailändska kvinna han tagit till Sverige för att senare plötsligt kasta ut.

Var Araya är idag vet vi inte. Efter ett par nätter hos Kvinnojouren fortsatte hon vidare för att tillfälligt bo hos sin väninna. Därefter bröts kontakten.

Asta bodde i en avlägsen bergsby i sitt hemland när hon via ombud blev bortgift med en landsman som sedan 25 år var bosatt i Sverige. Han hade mist sin tidigare fru. Nu ville han ha en ny kvinna som kunde passa upp både på honom och de vuxna utflugna barnen.

ASTA

Mannen började plåga henne direkt efter ankomsten till Sverige, både verbalt och fysiskt. Han sa att hon var ful, gammal och bara dög till hushållsarbete. Hon varnades för att ha någon som helst kontakt med svenskar. Asta var djupt religiös, något som mannen tog fasta på i sina hot. Han sa att eftersom svenskarna inte var troende ville de henne ont. Hon fick veta att det skulle kunna gå mycket illa för henne.

När Asta första gången blev gravid blev mannen ursinnig. Han misshandlade henne så svårt att hon fick blödningar och fick föras till sjukhus. Hon förlorade barnet på grund av sina skador. Mannen agerade som hennes tolk i samtal med sjukhuspersonalen. Därför vågade hon aldrig berätta om den verkliga orsaken till missfallet.

Astats situation förvärrades där efter ytterligare. Hon började förstå att ingen i hennes närhet skulle ingripa för att förhindra att hon blev ihjälslagen. Hennes egen släkt fanns långt borta i ett annat land. Mannen hade dessutom hotat att sprida lögnen om henne till hennes familj. Om han kastade ut henne skulle hon utvisas eftersom hennes uppehållstillstånd i Sverige bara var tillfälligt.

Nästa gång Asta blev gravid försökte hon hemlighålla det för sin man. När han förstod vilket tillstånd hon var i, misshandlade han henne i syfte att framkalla ytterligare ett missfall. Asta fördes till sjukhus, och den här gången gick det att rädda fostret.

Nu tog hon mod till sig och lyckades be sjukhuspersonalen om hjälp att kontakta polisen och socialen. Hon fick komma till Kvinnojourens skyddade boende och fick stanna där tills graviditeten var långt framskriden.

Asta hade hela sitt liv levt utan att få kunskaper om varken sin egen kropp eller vad som väntade henne

som gravid och blivande mamma. Under tiden hos Kvinnojouren fick hon stöd och nya kunskaper om kost, näringslära och kvinnokroppen. Asta flyttade så småningom till eget boende.

Marcela träffade sin svenske man i sitt hemland dit han ofta kom via arbete för ett internationellt företag. Relationen bestod och de bestämde sig för att gifta sig, bo i Sverige ett tag och därefter tillsammans flytta till ett helt annat land. Planerna grusades dock snabbt. Efter en tid i Sverige misshandlades Marcela svårt och tvingades fly till Kvinnojouren tillsammans med sitt barn.

MARCELA

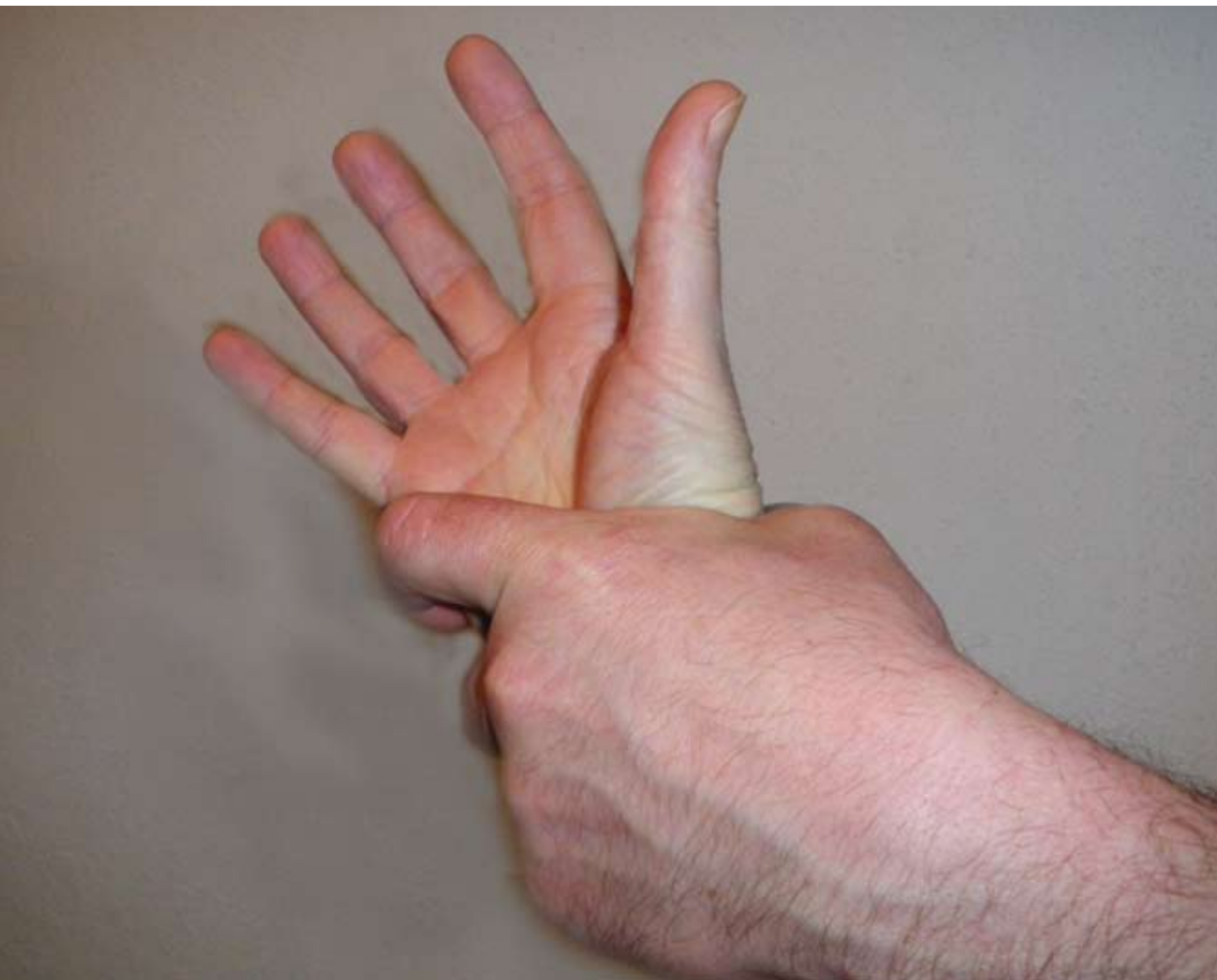
Marcela fick hjälp att hitta till Kvinnojouren av några grannar och släktingar till mannen. Hon och barnet placerades i ett skyddat boende. Marcela valde också att polisanmäla misshandeln. Först några dagar senare fanns möjlighet för polisen att följa med henne tillbaka till hemmet för att hämta sina saker. Då var det för sent. Utanför huset möttes de av en hög med aska. Mannen själv var försvunnen.

Askhögen visade sig vara resterna efter alla Marcelas tillhörigheter, inklusive pass och andra värdehandlingar. Denna upptäckt blev inledningen till en lång period av tidsödande kontakter med olika myndigheter. Hon hade vid det här laget bestämt sig för att ta ut skilsmässa, återvända till sitt hemland och försöka återuppta det liv hon levde innan hon gifte sig med den

svenske mannen. Att ta sig tillbaka hem utan pass eller andra godkända id-handlingar visade sig dock vara mycket svårt. En byråkratisk cirkus var igång. Massor av papper skulle fyllas i och översättas. Pengar saknades. Hjälpen hos myndigheterna satt ofta långt inne.

Marcela och hennes barn fick stöd och boende av Kvinnojouren i nästan ett halvt år innan alla problem och det praktiska inför hemresan kunde lösas. Väl i hemlandet kunde de återförenas med sin släkt, som tack och lov tog emot dem.

Den svenske mannen hade också återvänt till Marcelas hemland. Han hade hunnit lämna Sverige innan polisen hade tid att ta tag i ärendet. Av någon anledning kunde han inte efterlysas.

En etiopisk änkeman med två barn och svenskt medborgarskap åkte tillbaka till sitt hemland för att skaffa sig en ny fru. Men väl i Sverige insåg Tabata snabbt att det inte var en fru han ville ha. Hon blev hans hushållerska, barnvakt och sexslav.

TABATA

De nya rollerna Tabata fått genom att gifta sig med landsmannen som tog henne med till Sverige betydde ständiga kränkningar. Men Tabata hade själv ingen makt att förändra sin situation. Om hon lämnade mannen hotades hon av utvisning. Och att återvända till Etiopien som en skild kvinna vore det samma som att dra skam över hela sin familj. På samma sätt som hon var utlämnad till andra människor i Sverige, skulle hon bli det i Etiopien.

Tabata levde med mannen i ett års tid innan hon kom till Kvinnojouren. Socialen ansåg inte att de kunde hjälpa henne eftersom hon var gift och mannen hade försörjningsplikt. Valet för Tabata stod

alltså mellan två lika skrämmande alternativ: Att lämna mannen och bli utvisad, eller att fortsätta leva tillsammans med honom och utstå trakasserier.

Detta dilemma fick Tabata att lämna Kvinnojouren. Idag bor hon förmodligen illegalt i Sverige.

Rakel förälskade sig i den svenske mannen när han var på besök i hennes hemland. Han var en framgångsrik företagare och lovade henne ett bra liv med en fortsatt yrkeskarriär i Sverige. Ingenting han sa var dock sant. Hon fick inga vinterkläder, inte tillräckligt med mat och utsattes för våld i alla former – även sexuellt.

RAKEL

Rakel var en social och utåtriktad kvinna. I sitt hemland arbetade hon som receptionsansvarig på ett hotell. Mannen lovade att om hon bara lärde sig svenska skulle hon få ett bra jobb i Sverige. Han lovade också att de med sina gemensamma framtida löner skulle fortsätta att försörja hennes familj i hemlandet.

Rakel litade från början på mannen. Hon hade också svårt att ifrågasätta de påståenden han kom med om hur man lever i Sverige. Hon var inte förberedd när hans personlighet plötsligt förändrades, och hon hade ingen aning om vart hon kunde vända sig för att få hjälp. Mannen tillät inte att hon deltog i svenskundervisningen, utan hävdade att denna rättighet för nya svenskar kostade alldeles för mycket pengar och var onödig.

Hennes man var mycket manipulativ och ljög om det mesta. Han påstod bland annat att man i Sverige enbart äter vitt bröd med smör på vardagar. Lagad mat var för helgdagar.

Rakel blev helt isolerad i hemmet. Hon städade, diskade och tvättade. När mannen tyckte att hon gjort något fel straffades hon med slag och sparkar. Han utsatte henne även för sexuellt våld.

Hon blev gravid vid två tillfällen, men mannen tvingade henne att göra abort. Inte vid något av dessa tillfällen blev hon erbjuden enskilt samtal med vårdpersonalen. Ingen tolk anlätades eftersom mannen talade hennes modersmål och fick agera som översättare. Rakels egen vilja i samband med graviditeterna kom därför aldrig fram.

Mannen passade även i andra sammanhang på att utnyttja det faktum att Rakel aldrig fick en chans att lära sig svenska. Hon tvingades under hot skriva under olika dokument vars innehåll hon aldrig förstod. Han använde sig av utpressningsmetoder för att få henne att skriva på. Ingen mat, inga pengar till familjen i hemlandet, kroppsliga repressalier.

På så sätt blev hon bland annat delägare i mannens företag.

Rakel kunde till sist få hjälp via Kvinnojouren. Det var då inte långt ifrån att hon mördats av sin man. Hennes liv skulle då ha slutat som ytterligare ett streck i den statistik som berättar om kvinnor som varje år dödas av en närstående i Sverige.

Zarah från Afghanistan blev bortgift med en landsman som redan bodde i Sverige och flyttade till honom. En dag åkte de till den närliggande ort för att handla. När Zarah kom ut ur en butik var mannen försvunnen. När hon ringde honom fick hon ett kort chockartat besked: "Jag vill inte ha dig längre. Du kan försvinna."

ZARAH

Där stod Zarah helt ensam, utan att kunna tala svenska och utan att veta hur hon skulle ta sig tillbaka till hemmet i grannstaden.

Några vänliga personer såg hennes förtvivlan och hjälpte henne att hitta en buss tillbaka. Zarah tog åter kontakt med maken, men beskedet är detsamma som tidigare: "Jag vill inte ha dig. Försvinn." Till slut får hon kontakt med ett par som hon inte känner, men som talar hennes språk. Hon får tillbringa natten hos dem och hjälper henne att anmäla det som hänt till polisen. När hon hämtar kläder i hemmet hotar mannen att göra henne illa. Under natten skickar han även hotfulla sms.

Mannen ringer också till Zarahs familj i Afghanistan och berättar att hon är en hora som är tillsammans med andra män.

Nästa morgon får Zarah kontakt med en kvinnofridshandläggare. Hon får ett skyddat boende. Under perioden med skyddat boende tar Zarah kontakt med en advokat och ber om hjälp med sitt uppehållstillstånd. Hon ordnar också med skilsmässa från mannen.

Zarah har idag en egen lägenhet och är separerad från mannen. Hon väntar på Migrationsverkets utredning angående hennes uppehållstillstånd.

Den svenske mannen letade fritidshus i Sydamerika. Det var på så sätt som han och fastighetsmäklaren Maria träffades och lärde känna varandra. När han efter en tid föreslog att hon skulle resa med honom tillbaka till Sverige, och att de skulle förlova sig, kändes hon sig överlycklig och sa ja.

MARIA

Maria reste till Sverige strax efter jul och mannen hämtade henne på flygplatsen. De passade på att tillbringa några dagar och fira in det nya året i Göteborg. Den första gången Maria fick känna på mannens hårda sida var efter en god middag på restaurang när de promenerade vidare för att se en operaförställning. Han var på dåligt humör. Plötsligt knuffade han in henne i en vägg och for ut mot henne verbalt. Maria blev förtvivlad. Hon var helt oförberedd på hans attack.

Det skulle aldrig hända igen. Sa han. Men en vecka senare när de kommit hem till hans bostad i Värmland var det dags igen. Maria låg och vilade på en soffa i vardagsrummet när han började slå och sparka henne. Chockad lyckades hon rädda sig undan och fly ut ur lägenheten.

Det var mitt i kalla vintern. Hon hade dåligt med kläder och kunde inte tala svenska. Hon fick hjälp av en vänlig förbipasserande att ringa till polisen som följde med till sjukhuset där skadorna efter misshandeln dokumenterades. Maria stannade på sjukhuset i två dygn innan hon kunde flytta vidare till Kvinnojouren.

Maria var stark och trots att förälskelsen och resan till Sverige förvandlats till en skräckupplevelse, visade hon stort mod genom att polisanmäla mannen. Flera grannar till mannen förhördes och det kom fram att Maria var den åttonde unga kvinnan som han tagit med sig från utlandet och sedan utsatt för misshandel.

Rättsprocessen blev relativt kort och under rättegångens första del fanns Maria på plats. När målet togs upp igen en vecka senare hade hon dock tvingats återvända till sitt hemland för att inte gå miste om sin returbiljett.

Målet lades ned. Ord stod mot ord. Fyra personer från Kvinnojouren fanns med vid förhandlingarna. Efteråt var de överens om känslan att rätten ”inte ville bråka” med en man som var

känd på orten – både som person och för sin yrkesroll.

Maria har fortfarande sporadisk kontakt med en av jourkvinnorna. Hon har fått hjälp via terapisaftal för att bearbeta sina traumatiska upplevelser i Sverige. Hon har också fortsatt sin kamp mot mannen som gjorde henne illa genom att försöka få sitt hemland att utfärda inreseförbud för mannen.

Grace var ung och studerade på universitetet i sitt hemland när hon ingick tvångsgifte med en irakisk man med svenskt medborgarskap. I Sverige isolerades hon i hemmet som styrdes med järnhand av svärmordern. Hon tvingades vara sexpartner inte bara till sin lagvide man, utan även till svågern.

GRACE

Graces liv förändrades från en dag till en annan. Hennes garderob med vackra kläder och smycken togs ifrån henne. Under svärmoderns kommando blev hon piga i hemmet. Hon fick knappast röra sig utanför huset, och enbart tillsammans med sällskap som den nya familjen godkänt. Hon upptäckte att hennes man var kriminell.

Grace blev gravid, men misshandlades så svårt att hon förlorade barnet.

Socialen och polisen hjälpte Grace till Kvinnojouren. Hon levde under ständigt hot eftersom mannen och hans familj ansåg att hon ”visste för mycket”. Polisen hade täta kontakter med henne.

Grace fick till slut den hjälp hon behövde för att kunna lämna mannen och flytta till en större universitetsstad. Där kunde hon fortsätta sina avbrutna studier.

FN:s definition av våld mot kvinnor

Enligt FN är våld mot kvinnor: ”varje könsrelaterad våldshandling som resulterar i fysisk, sexuell eller psykisk skada eller lidande för kvinnor, samt hot om sådana handlingar, tvång eller godtyckligt frihetsberövande, vare sig det sker i det offentliga eller privata livet”. Våld mot kvinnor är en kränkning av den kroppsliga integriteten och kvinnors grundläggande friheter och rättigheter. Det är också en brottslig handling.

Mäns våld mot kvinnor ska upphöra

Ett av de nationella jämställdhetspolitiska delmålen är: Mäns våld mot kvinnor ska upphöra. Det handlar om att alla människor ska ha samma rätt och möjlighet till kroppslig integritet.

Länsstyrelsens uppdrag

Länsstyrelsen har som uppdrag att säkra ett gott och rättssäkert stöd för våldutsatta kvinnor och barn som bevittnat våld. Länsstyrelsen ska ta initiativ till och på olika sätt stödja samordningen i länet av frågor som syftar till att motverka mäns våld mot kvinnor och barn som bevittnat våld.

Här får du möta tolv kvinnor som valt att flytta till Sverige. De drömde om ett bättre liv, familj och kärlek. Istället utsattes de för misshandel, kränkningar, isolering och hot av mannen de litade så mycket på att de valt att lägga hela sitt framtida liv i hans händer.

Berättelserna har förmedlats av Värmlands kvinnojourer under början av 2010. Förhoppningen är att fler medmänniskor runt omkring, och de olika myndigheter de kommer i kontakt med, ska få upp ögonen för dessa kvinnor som lever mitt bland oss. De behöver hjälp och stöd.

Länsstyrelsen
Värmland

Länsstyrelsen Värmland • 651 86 Karlstad • 054-19 70 00
www.lansstyrelsen.se/varmland